

“ALSTUBLIEFT HOU VAN MIJ”

TEKST ANGENITA POL / ILSE VAN BOXTEL

Tegenover mij zit een entertainer in hart en nieren die zijn liefde haalt uit het publiek “ik wil dat de mensen van mij houden,” zegt hij. En geloof me dat is niet moeilijk. De van oorsprong Canadese James Hutchinson, door de Nederlanders liefdevol Jimmy gedoopt, gaat volgend seizoen met pensioen. Na een duizendpoten bestaan op het gebied van muziektheater, waarin hij zowel in opera's als musicals zong en hij zich later vooral concentreerde op het vak van vocal coach, gaat hij het komend seizoen rustiger aan doen.



Jimmy Hutchinson was al vroeg aan het Tappen. Eigen Foto.

Hoe komt een Canadees in Europa terecht?

“In 1969 studeerde ik Opera & Oratoria aan de McGill University in Montréal, Québec. Door Les Grandes Ballet de Canadien werd ik gevraagd te spelen in de *Carmina Burana* van Carl Orff bij hun eerste tournee door Europa. Dat was een enorme uitdaging. In Zurich en Londen informeer-

de ik naar de mogelijkheden bij de Opera Academies. En zo begon ik in 1971 met de Opera opleiding in Zurich. Londen viel af omdat ik het voordeel om een tweede taal te kunnen leren prettig vond. Bovendien voelde ik me liever een totale vreemdeling dan een vreemdeling op een plek waar men mijn eigen taal sprak.”

Wat waren uw ambities als kind?

“Ik heb altijd filmster willen worden. Zoals ik ze in de Amerikaanse musicalfilms uit de jaren '40 en '50 zag. Mijn grootouders, door wie ik ben opgevoed, gaven me alle ruimte voor mijn artistieke ontwikkeling. Zo kreeg ik pianolessen en leerde ik cello spelen. Later als zanger heb ik veel profijt gehad van deze lessen, omdat je voor het bespelen van een cello vooral de lage noten moet leren lezen. Als kleine jongen vond ik het echter maar niets om met een instrument dat groter was dan ik de halve stad door te moeten zeulen. Daarom ruilde ik mijn cello graag in voor tapdanschouwen. Hoewel ik eerst de pedagogische aca-

demie heb gedaan en vier jaar heb les gegeven, bleef het theater trekken. Ik heb mijn hart gevolgd door daarna naar de Mc. Gill University te gaan.”

Wat is het volgens u verschil tussen opera en musical?

“Opera is de klassieke vorm van musical, de voorganger van de musical. Er zijn geen grote verschillen. Wel is er een onderscheid te maken in de manieren waarop er door het publiek gekeken wordt naar beide theatervormen. De musicalbezoeker richt zich vooral op het spektakel en de effecten, terwijl de operabezoeker zich meer richt op de kwaliteit van de zangers en de muziek. Zelf heb ik geen duidelijke voorkeur voor opera of musical. Wat voor mij vooral van belang is, is de vrijheid in creativiteit. Ik vind het heel frustrerend te werken met regisseurs die tot op de komma willen bepalen hoe en wat ik dien te spelen, zonder mijn eigen creatieve bijdrage te waarderen. En helaas zijn een aantal grote musicals ‘copyright protected’. Dit houdt in dat zowel de regisseur als de acteurs alleen mogen doen wat hun voorgangers eerder hebben gedaan (kopiëren). Eigenlijk vond ik het werken aan mijn One Man Show het meest prettig. Hier had ik volledige artistieke vrijheid, wat inhield dat ik zelf mijn repertoire kon kiezen. Omdat er bij opera en musical veel getypcast wordt (qua stem en uitstraling), kreeg ik ook nooit de kans het romantische repertoire, waar ik erg van houd, te zingen.”



Jimmy Hutchinson in de musical Alladin. Fotograaf: Frank van Zijst.

Hoe benadert u uw vak als vocal coach en als zangdocent?

“Zangles geven en als vocal coach werken, zijn twee verschillende beroepen. Als zangdocent ben je vooral bezig met het ontwikkelen van de stem, door de zanger in kwestie de juiste technieken bij te brengen. Als vocal coach, mag je er vanuit gaan dat de pupil de techniek naar behoren beheerst. Je bent dan juist bezig met het moment waarop je de techniek in moet zetten bij de verschillende stukken en met het aftasten van de grenzen van iemands stem om deze verder te kunnen perfectioneren. Een van de zangtechnieken waar veel discussie over is, is het in de musical veel gebruikte ‘belten’. Ik vind dat met goede techniek ‘belten’ een heel aangename klank heeft. Slecht ‘belten’ is daarentegen niet om aan te horen. Bij ‘belten’ is de techniek dus erg belangrijk. Als een zanger deze techniek niet goed toepast kan diens stem kapot gaan. Op het gebied van ‘belten’ zijn er twee autoriteiten als het gaat om de techniek: Estrill en Sadolin. Volgens mij gaat bij beide

technieken de persoonlijke stem ten onder. Daarom neem ik de Estrill methode als uitgangspunt, maar houd ik meer rekening met het eigen stemgevoel van de zanger.” Bij het coachen heb ik nu veel voordeel van het feit dat ik de pedagogische academie heb gedaan en voor de klas heb gestaan. Ik bouw mijn lessen anders op dan veel van mijn collega's. Als ik op een probleem stuit bij een student, stap ik niet over op iets anders, maar ga ik er aan werken om dat probleem op te lossen. Pas als dat gebeurd is ga ik verder. Werken met jonge zangers houd mij ook jong. Ik vind het geweldig om mijn ervaring door te geven aan studenten en hen aan te moedigen bij bijvoorbeeld audities. Als studenten van mij een auditie hebben gedaan, vraag ik ze niet of ze de rol hebben, maar of ze goed gezongen hebben. Omdat er in dit vak nogal eens aan typecasting wordt gedaan, kan het zijn dat iemand met mindere zangkwaliteiten geprefereerd wordt boven een uitstekende zanger, enkel omdat deze persoon beter in het plaatje past.

Over de slechte verstaanbaarheid bij musicals wordt nog wel eens geklaagd?

“Volgens mij heeft 90% van de oorspronkelijk Nederlandse musicals hier geen last van. Het probleem ligt vooral in de musicals die vertaald worden. Muziek en tekst sluiten niet altijd goed op elkaar aan. Het grootste struikelblok zijn de klankverschillen. De Engelse klinkers zijn veel langer dan de Nederlandse. Bijvoorbeeld: “de lieve heer heeft man en vrouw geschapen” of “The Lord above gave men an arm of iron” Om de vertaling met muziek te zingen, moet je rommelen met de klanken en zo wordt het vaak onvertaanbaar. Vertalers moeten rekening houden met de muziek én de klank en daar creatief mee omgaan. Ad en Koen van Dijk zijn daar heel goed in.”

Wat gaat u de komende tijd doen?

“In plaats van negen dagen per week nog maar acht dagen per week werken! Ik probeer het dus iets rustiger aan te doen, maar ik blijf natuurlijk bezig met de dingen die ik het liefste doe en coachen is er daar een van.” ●

